

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

BARCELONA, PRESENTANT LA JUSTICIA AL ALCALDE.

—Senyó Alcalde: aquests *timos* necessitan correcció;

aquí li portém las *eynas*... ¡llenya torta, sense pò!

UNA «REAL» MOSSA.

Lyon ha sigut presa una aventurera de *mistó* guapa com ella sola, y ab més ganxo que una romana de pesar bous; y ha sigut presa baix la acusació de haver comés varias estafas.

De segur que si los viu un personalje de poderosa influencia que havia tingut ab ella requient contacte, com ab moltes altres, ja que 'l seu flach eran las donas, aqueix personalje ó hauria de ser un ingrát ó faria tot lo imaginable, perque la justicia humana, fentse la distreta, permetés que tan preciós *alhaja* passés d' esquitllentas desde 'l fondo de la preso, al ben decorat *boudoir* de la cortesana.

Pero 'l personalje aqueix mori fa alguns anys, y l' aventurera difícilment trobará avuy qui la deslliuri, y molt menos encare qui la consoli.

Ha adoptat en sa *vida pública* varios noms de guerra, si bé que 'l seu propi nom es lo de Maria Chaboud, de origen ben obscur per cert. Guapa, emprendedora y sense escrúpuls, desde jove 's dedica á la gran vida, adorantse ab títuls y blasons que no li corresponian.

Aquest es l' esqué de que 's valen totes aqueixas pescadoras infernals quan desitjan agafar peix.

Ja una vegada lográ escapar á las unglas de la justicia francesa, y trobá amparó y protecció en aquell alt personatge á qui més amunt nos referiam, y que llavors vivia á Madrid, ocupant una de las primeras posicions socials. Ell li obri 'ls brassos seduhit per sa bellesa provocativa y ella 's hi deixá caure de mil amors. Y es natural: gangas com aquellas no 'n passan cada dia.

Los que á Madrid la conequeren, passejant entre l' aristocracia més castissa y rancia, ab tota la insolencia que li donavan sas relacions ab aquell personatge, recordan perfectament que portava 'l nom de comtesa de Beauregard. Es á dir: comtesa de la hermosa mirada.

Concorria 'ls passeigs y 'ls principals salons; era gran aficionada á la música y fins hi ha qui suposa que tenia una pessa predilecta, que solia cantar entre 'ls seus més íntims: tal era l' *aria de la Favorita*.

De la vida que portá en la vila y còrt d' Espanya, ne dona una idea 'l següent párrafo que traduheixo de un periódich:

«La historia de sos amors la coneixen las albaredas de alguna casa de camp; y á sa tornada á Paris més de una anécdota picant ha brotat entre 'ls vapors del xampany, en torn de las blasonadas estovallas, quan la Beauregard evocava 'l recort del *roi des rastaquouers*, com ella anomenava al que sigué son rendit amant y pera qui las cartas amorosas eran válvulas d' escape de sos eròtics instints, que acabaren per matarlo.»

La papellona 's consumia en lo flam.

Pero 'l flam cremava.

Y tenia molta, pero molta cera.

Aquellas expressivas cartas qu' ell li havia dirigit tantas vegadas y qu' ella guardava com preciosos autógrafos, eran en certa manera pagarés á la vista. Ben negociadas valian un tresor.

Y no faltá qui 's encarregá de llansarlas al mercat.

Anava á haverhi un gran escándol. Tant se havia enraonat de aquell personatge, que la divulgació de la seva correspondencia amorosa, hauria acabat per omplir la mesura del mal exemple.

Aixis fou que la viuda del difunt, dona piadosa com ella sola, cumplint lo deber moral de no permetre que la memoria de un mort vaja de boca en boca, prengué la resolució de adquirir aquells papers tan comprometedors, costessen lo que costessen.

Vuitcentas cinquanta mil pessetas, ó sigan 170 mil duros doná bitllo bitllo per aquelles cartas, y es de creure que 's apressuraria á destruhirlas.

Y la Beauregard, ab las maletas plenas de bitllets del Banch d' Espanya se resigná á sortir de Madrid posant fi á aquella aventura.

De regrés á Paris se dedicá á descambiar aquells bitllets que poch li duraren.

Poch temps després trobava un aristócrata que encantat de sa hermosura li donava la mà d' espós y 'l nom distingit de Jouffroy d' Abans, sense qu' ella en cambi, li dongués res enterament, puig desde 'l dia mateix de son matrimoni marit y muller feren sempre vida apart.

Lo marqués de Jouffray d' Abans havia de contentarse ab mirarla y admirarla, fins que cansat de fer semblant paper se separá d' ella definitivament.

Y la marquesa, obligada á campársela, ab l' amor mentres trobá compradors, y per medi d' altres expedients quan los amants li faltaren, hagué de fer tots los papers

de l' auca; desde adquirir un yath, per instalharhi una ruleta y establir un garito en alta mar, fugint aixis de la persecució de la policia, fins á vendre falsas influencias á las personas que las necessitavan.

A un comerciant de Lyon li plomava últimament la suma de 52,660 franchs; y aquest comerciant es qui ha conseguit ferla tancar a la garjola.

Próximament compareixerá davant del tribunal.

Si allá explica la seva historia, com es probable, per no ser dona que 's pari en barras; y si revela ab tal motiu lo nom de aquell elevat personalje de Madrid que sigué la base principal de la seva rápida fortuna, havent sigut ella una de las causas més eficients de la seva mort prematura, ja procurarem que 'ls lectors de LA CAMPANA 'l sápigán.

Aixis veuran de lo que es capás una *real* mossa.

P. K.

EL dissapte próxim los preparém una sorpresa. Es á dir, sorpresa, rigurosament, no ho es, perque tots los anys hem de recordarnos, y sino seriam mals fills de la democracia, hem de recordarnos de la gloriosa revolució de Setembre.

Y aquest any ab més motiu, ja que la reconquista del Sufragi universal nos coloca en situació de benehir aquell moviment regenerador.

Lo número constará de vuyt planas, y no 'ls hi dibém res més sino que 'ls dibuixants Moliné, Pellicer y Apeles Mestres han posat ja má á la ploma.

Per situació deliciosa la dels conservadors de Castelló de la Plana. Mentres governá en Sagasta, com lo duch de Tetuán feya llavors de liberal, vivian supeditats á la tirania del cacich Cossi (a) Pantorrilles.

Se gira la truyta; pero com lo Duch de Tetuán en menos de 48 horas va transformarse en conservador fins al punt de acceptar una cartera del nou ministeri, vels'hi aquí que 'ls conservadors de Castelló guanyant van perdre, quedant supeditats á las mateixas Pantorrilles de sempre.

Els poden dir:—Nosaltres hem pujat; pero en Pantorrilles ha pujat sobre nosaltres y allí está ballant.

Ventajas del caciquisme. Es un mónstruo que al cap y á la fi, 's torna sempre contra l' amo.

S' están preparant grans maniobras militars á Calaf.

¿Es que 'ls conservadors volen ensenyar á algún extranjer la forsa de que dispõem, per entrar en lo terreno de las aventuras?

¿Qui sab! De totes maneres resulta que quan ells governan, lo pais viu sempre ab un ay al cor.

No sembla sino que en temps conservadors tot lo que 's fa contra la prempsa siga licit. Denuncias, garrotadas, persecucions... tot val per perjudicarla. Pero encare hi ha més. Hem rebut reclamacions de diferents corresponsals de LA CAMPANA, especialment de poblacions de la línea de Tarragona, lamentantse de no haver rebut lo paquet ab puntualitat.

Podém assegurarlos que nosaltres hem cumplert puntualment com sempre, y que la causa d' aquesta falta ha d' estar en un' altra part. Interinament nos hem queixat al Sr. Administrador de Correus, demanantli que posi remey á semblants deficiencias, que 'ns molestan tant á nosaltres com als nostres corresponsals.

¿Vindrà aquest remey? Ja ho veurém.

La societat *El Progreso*, de obrers del ram de *lampisteria, courers y llauners*, de Barcelona y sos contorns ha quedat constituída legalment, y esta instalada en lo carrer de la *Aurora*, 12, primer pis.

M' escriuhen de Ripoll:

«L' héroe de Sagunto ab una mica més se 'n va á ca 'n Taps. Diumenje més aprop passat, viatjant ab la *Ceretana*, de Ripoll á Puigcerdá passá un cas ben apurat.

»De Ripoll á Ribas devia apretarli la set, y veient una botella en una de las bossas del carruatge, la pren; y á tall de camállich, se 'n beu una bona part.

»Com segurament creuria qu' era anissat, devia obrir tot lo pas al forat conductor, y ab gran afició 's ho tragá.

»Beure y venirli no sé qué, va ser tot igual. Los viatjers esparverats preguntavan:—¿Qué té D. Arseni? ¿Qué li passa?—Procuraren averiguar qué era 'l contingut de l' ampolla y resultá ser esperit de brisa del més dolent.

»Vels'hi aquí com al general, per haverse pres la llibertat de apurar una botella, sense demanar si podia ni qu' era, ab una mica més lo portan al cementiri.»

Diuhén que 's treballa perque desde elevadas regions se signifiqui a n' en Sagasta la conveniencia de que desisteixi del seu viatge d' propaganda.

¿Las altas regions? ¿Quinas altas regions serán aqueixas? ¿Las de l' atmótera?

¿Cuidado. D. Práxedes, que d' aqueixas altas regions se despenjan los flamps!

L' Ajuntament de Figueras ha encabessat ab 5,000 pessetas la suscripció pública pera erigir en aquella ciutat un monument á la memoria de Monturiol.

«Creuem que tot Catalunya respondrá á la iniciativa del municipi figuerench.

Es necessari desagraviar la memoria del ilustre inventor del Ictineo, y que Catalunya, que cometé ab ell una injusticia, 's apressuri á repararla.

Era molt bonich lo dimars de aquesta senmana veure als conservadors que forman part de la Junta provincial del Cens, espeternegant y petant de dents.

En la municipal qu' ells van crearse á la mida del seu gust, teren sempre lo que 'ls doná la gana, burlantse de las protestas dels liberals.

Pero com en la provincial estavan en minoria, tot aquell treball que portavan fet, totes aquellas inclusiones injustificadas que havian acordat, hagueren de veure com las hi tiravan de revés.

¿Un aplauso á la majoria liberal y democrática de las Junta provincial del Cens, que ha fet tan bona bugada!

Ha sigut denunciat *El Liberal* de Madrid per publicar una carta donant compte de las opinions de 'n Castelar sobre l' actual situació política.

Lo govern es un malalt de cuydado.

Pero es un malalt especialissim, que quan li posan una manxiula, mossega.

Un nou exemple que ha de servir d' ensenyansa á las classes obreras

L' altre dia 'l jutjat se constituí en lo local que té la societat de las tres classes de vapor á Sant Andreu de Palomar, practicant un registre y apoderantse dels documents de la mateixa.

¿Hauria succehit aixó en temps dels liberals?

Pósinse 'ls obrers la mà al pit y vegin fins á quin punt los interessa la política. La llibertat ó la reacció son per ells qüestions de vida ó mort.

S' ha calat foch á l' Alhambra, al famós palau árabe qu' era la joya de Granada y l' honor d' Espanya.

¿Cóm ha succehit aqueixa desgracia? S' ignora. Pero ha succehit desapareixent algún dels departaments més espléndits de aquella maravillosa construcció.

L' historia dirá qu' en temps de 'n Cánovas tothom se cremava.

Hasta l' Alhambra.

CARTAS DE FORA.—Nos escriuhen de Manresa que á un home que anava per Montserrat recullint limosnas y ostentant la Verge de Lourdes, van atropellarlo de mala manera, vegeantse tancat llarga estona y expulsat de la montanya, lliurantse de una pallissa grácias á haver promés que no hi tornaria. Al alegar que no feya res de mal, li digueren que ab la Verge de Lourdes robava 'ls quartos á la de Montserrat. Una competencia de botiga. Pero ni 'ls botiguers més descastats, per ferse la guerra emplean tan malas formas.

¿Está ó no está vigent un decret prohibint terminantment la introducció dels cadáveres en las iglesias? Donchs desde que han pujat los conservadors, lo rector de Ginestar prescindeix de aquest decret, haventse dat ja dos casos de infringirlo ab lo major descaró. com si busqués en l' alteració de la salut pública, una mina de funerals. Las autoritats civils haurian de ferli entendre que no 's vulneran impunement las lleys del Estat.

A Olesa de Monserrat 's han celebrat ab molt lluhiment los exámens de la escola laica, havent bastat l' anunci del acte perque 'l ensotanat 's enfilés al cubell de las bugadas piadosas vomitant las més estúpidas bestiesas. Aixó no impedi que 'l local abont se celebraren los exámens se vejes plé de gom á gom. Entre otras animaladas digné aquell clepsa-pelat, que sembla mentida que personas de representació vulgan ferse ab los de la *colla del vi*: que 'l mestre laic es un burro y otras cosas per l' istil, tot aixó ab tal acompañament d' esbufechs y manotadas, que tothom se partia de riure. Las moltes personas que 's trobavan á Olesa prenent las ayguas confessavan que may havian vist un sainete tan desmanegat. Ab tot lo qual qui més hi guanya es la escola laica, que may podrá pagarli aquella propaganda tan efíca.

Aném á donar pèl gust al rector de Lloréns, que diu sempre que res li fá que 'l posin á la CAMPANA. Lo tal rector ó empressari espiritual, desitjós de obtenir majors ingressos dels seus espectacles, ha tret los banchs de la iglesia sustituhintlos per filas de cadiras enganxadas ab una llata com á certs teatros d' istiu, procurant llogarlas als llanuts á deu rals per temporada, reservantse 'l dret de disposar de la cadira sempre que 'l abonat no l' ocupa, ab lo qual cobra de dos maneres. ¿Y saben qué n' ha fet dels banchs? Los ha colocat á l' eixida de casa seva, per pèndrehi la fresca y ferhi alguna bacayna, rodejat com un sultán de las tendres *higas* de María.

Lo tal rector estima molt, com se veu, al poble que vá descrismarse per ferli una rectoria nova, portantli 'ls uns materials y limosnas los altres, sense que fins ara 's haja pres la molestia de donar comptes á ningú. Ja té rahó, donchs, quan corrent pèls pobles de aquella rodalia, diu sempre que sent parlar de bestias:—A Lloréns hi ha molts burros; á cada casa n' hi ha un.

Uns amichs nostres visitaren fá pochos días la vila de Guisona, desitjósos de veure las obras del ferro carril que desde Cervera ha de dirigir-se a Pons, las quals están de ja molt adelantadas. Al mateix temps tingueren ocasió de apreciar l'excelent ensenyansa que 's dona en l'escola laica, dirigida pèl professor D. David Martínez y sostinguda ab gran entusiasme per tots los liberals de la poblada. Lo diumenje següent lo rector pujá al cubell, dihent que la presencia de aquells forasters que havian pregonat l'excelencia de la escola laica, sent aixís que aquesta era una vergonya, li feya temer que ab motiu del ferro carril n'hi anirían més sembrant la discordia a la vila.—Ab l'odi als progressos, moderns se coneixen aquests mussols enemichs de la llum. Pero 'l carril, apoyat únicament pels liberals, los únichs que han prés accions, s'acabarà prompte, y ab lo carril s'haurá acabat la costúm de anar pèl mon ab burro. Y á molts ruchs negres se 'ls acabarán las garrofas.

Uns joves de Alós de Balaguer, havent fet ja lots los preliminars pera casarse, no han pogut realisarho, per haverlos sortit aquell rector ab la xeringa de que no 'ls uniria ab lo llás etern si 'l nuvi previament no feya dir dos ó tres funerals pels difunts sortits de la casa de ahont es filla la seva mare, y si no se li donava alguna cosa pels que fora de la parroquia varen ser fets per lo difunt pare del mateix.—Aquest busca-rahóns ab sotana y mitjas negras no está content sino quan se baralla, com ho está fent ab l'Ajuntament ab motiu de la contribució de consums, y ab tothom que ha de tenir alguna relació ab ell. Aixó sí s'alaba de tenir la virtut de parar las pedregadas.—«Mentres vaig ser a Aguilar de Bassella—deya—may hi vá apedregar; y jo 'us prometo que mentres féu lo que 'us diré tampoch pedregaré aquí... com en efecte, ne vá caure una que si dura una mica més los pela. Ab la pedra y un rector de aquest calibre ja están divertits los vehins de Alós de Balaguer.

LO REINGRÉS DEL POLLO.

INCH per parlar seriament, Silvela.

—Soch tot orelles, D. Antón.—
Lo móstruo y 'l ministre de la Governació s'assentan l'un al davant del altre, y en Cánovas comensa d'aquesta manera:
—¿No comprén, no prevéu, no endavina quin es l'assumpto que 'm porta aquí?—
En Silvela, que s'ha menjat

completament la partida, fa 'l pagés ab molta naturalitat.
—No senyor... no hi atino.
—Pues vinch per parlar de 'n Romero Robledo.
—¿Ah! ¿sí? ¿está bé de salud? M'han dit que li havian sortit dos ó tres grans a la cara... Potser no será res...
—Vaja, Silvela, no sigui d'aquesta manera. En Romero es un ricot que val molt. Tractil ab un xich més de pietat!
—¿Jo? ¿Pues si celebraria que 's curés los grans y s'engreixes forsa! ¿qué vol més?
—Vull... ja ho sab lo que vull. Que vosté olvidi tot lo passat, qu' esborri tota diferencia y que autorisi lo seu reingrés en lo nostre partit...
—Non possumus...
—¿Per qué?
—Perque ell y jo som incompatibles: ell es lo gat, jo soch lo gos; ell es lo foch, jo soch l'aygua; ell vol lo ministeri de la Governació, jo també.
—¿Miri qu' es un home que 'ns convè molt!
—¿Ns convè molt... que 'ns deixi estar tranquils.
—La sab molt llarga...
—Pues que 's dediqui á fer jochs de mans.
—Maneja 'l manubri d'un modo admirable.
—Pues que 's posi á tocar l'orga.
—Está inflat de ministerialisme...
—¿Pues que reventi ell y 'l seu ministerialisme y que no 'ns amohini més!—
Don Antón dona un timbre més dols á la seva veu y continúa després d'una pausa:
—Es molt injust vosté. Vosté 'l té á n'ell per un tanoca y ell en cambi 'm diu que vosté es un talent de primera.
—Aixó demostra que tots dos sabem coneixe la gent.
—¿De qué prové la inquina que li professa?
—¿Bo! ¿ab aquesta sortim ara? ¿que no recorda lo que va dir de nosaltres, llavors del Pardo?... Va dir qu' eram uns ximplés.
—Y tenía molta rahó.—
En Silvela 's mossega 'ls llabis.
—Gracias, don Antón, per la part que 'm toca.
—Tenia molta rahó, porque varem espantarnos massa depressa. Pero aixó perteneix al passat. La qüestió es que ara convindria que en Romero tornés al partit conservador, porque las circunstancias son graves y 'l seu concurs pot sernos molt útil.
—No ho sé veure.
—Jo sí. A Sant Sebastian hem enraonat varias vegadas y 'l home se m'ha presentat molt sumís y moderat en las sevas pretencions.
—Vaja, tant es que risqui com que rasqui. Jo y ell no hi cabém en lo partit. ¿Vol qu' ell hi torni á ingressar? Obri aquestas dugas portas: mentres ell entrarà per la d'allá, jo sortiré per la d'aquí.
—¿Silvela, Silvela! ¿no tingui tan mal cor ¡li demana 'l móstruo, 'l jefe!...
—¿Cóm se coneix—pensa en Silvela—que á tot arreu l'han xiulat, que 's presenta tan humil!
—¿Admetil!—prosseguex en Cánovas:—¿admetil! ¡Jo li suplico.
—¿No pot ser!
—¿Pero per qué? ¿que 's figura qu' ell imposa condicions? ¡Al contrari! ¡Si acceptará totas las que nosaltres li fem.
—¿Ah! ¿sí?
—Sí senyor; bèn clar va dir-m'ho: «Jo no demano res: me contentaré bonament ab lo que 'm donguin.»
—¿Aixó va dir?
—Aixó. Y 'm sembla que sense que vosté 's despregués

de la cartera, se li podria trobar una colocació decorosa y digna d'ell.
—Ja veurá—fa en Silvela inspirat per una idea repentina:—m'avinch al seu reingrés; pero ab la condició que jo li senyalaré 'l lloch que ha de ocupar en lo partit.
—Conformes; pero ha de ser un lloch elevat.
—Ho será.
—Un lloch desde 'l qual ell puga pegar, y manar y cridar á la mida del seu gust..
—Reunirá totas aquestas circunstancias. ¿Me permet entendre 'l nomenclament?
—¿Ja ho crech! Com més aviat millor.—
En Silvela s'acosta á la taula, escriu quatre ratllas en un full de paper y l'entrega al móstruo.
—Aquí té la credencial del pollo.
En Cánovas pren lo paper y llegeix:
«En virtud dels mérits y antecedents de don Francisco «Romero Robledo:
»Vinch en nomenarlo cotxero del ministeri de la Gobernación.—FANTÁSTICH.

Á UN ÍDOL CAYGUT.

Boulangé, bon Boulangé,
l'héroe, lo brau entre 'ls braus...
¿ara sí que casi bé se 'n ha anat á can Pistras!
Lo geni del blanch caball,
l'ídol dels intransigents,
es un ciri cap per vall que s'acaba per moments.
La gloria s'ha tornat fum,
la fama ha resultat falsa;
d'aquest immens patatúm ja may de Déu no se 'n alsa.
¿Quí s'hauria figurat que 'l Sol dels revisionistas era un ninot, bellugat ab cordills legitimistas?
¿Quí havia d'anarse á creure que 'l que tan bé s'explicava, predicava y feya veure lo que ni menós somiava?
¿Quí podia aná á pensá que 'l brav' del poble francés no era ni republicá, ni demócrata, ni res?
En Mermeix, fentli l'afrent de pintar la seva barra, pot ben dí á la fas del món que li ha aixafat la guitarra.
Ara ho sabem tot: que 'l home que tan popular va sé, era un patriota de broma y un liberal de double.
Que las victorias jnmensas guanyadas en eleccions, se conseguían á expensas de conxorras y milións.
Que 'l general que sumava las voluntats del país, allá en la sombra encaixava ab los condes de París.
Que guardava dintre 'l pap mil juraments y mil veus, y que 'l que feya ab lo cap ho anava á desfé ab los peus.
¿Lo pedestal s'ha romput! L'ídol, lo gran gegantás es avuy menut ¡menut!... un ninot d'un pam escás.
Apilant vots y més vots, creya alcansar no sé qué... Vosté s'ha rigut de tots: ¡tots se riuen de vosté!
Aquest es lo fi qu'espera als semi-déus intrigants, que á truco de fer carrera fan... tot lo que 'ls vé á las mans.
Ahir brillo, ostentació y un poble als seus peus rendit... avuy la reprobació; demá 'l silenci, l'olvid.
Mediti bé lo que ha fet deixi la espasa á un costat y procuri viure quiet, solet, obscur é ignorat.
Cuydi la seva quitralla y recordi eternament que la gloria de quincalla se deslluheix molt facilment.
¡Adieu, le brav' general!
Confitis las ilusiones... y si veu á n' en Peral, ja li donará expressions.

C. GUMÁ.

o cólera va fent de las sevas en diversas poblacions d'Espanya. Pero no es un cólera de barra que se xucli á las generacions com quí s'empassa un merengue: res d'aixó: es un cólera moderat y melindrós, que va espicossant de mica en mica, com si fos un vell que ja li ha guessen caygut las dents.

L'altre dia 's deya que s'havia determinat á visitar-nos, y fins s'indicava que ja era aquí, hostaltjantse en una casa del carrer de Abaixadors.
La noticia resultá falsa. Hi hague, es veritat, algún cas sospitos; pero esbrinada la cosa, resultá que 'ls que meriren no sigueren víctimas ni molt menós del microbi coma, sino del microbi no puedo comer.
¿Guerra á la fam y a la miseria, molta higiene, molta limpieza y no tinga ningú cap por del cólera.

Y á propósit.
Dihen los metjes que lo primer que s'ha de procurar quan un individuo sent sintimas colérichs, es entrar en reacció.
Espanya entera hi ha entrat, desde la pujada dels conservadors, y á pesar de tot lo cólera no 's decideix á deixarnos tranquils.
De manera que 'ls conservadors, ni com á reaccionaris serveixen.

Tractant lo Móstruo de las qüestions obreras ha dit qu' en aquest punt los liberals y 'ls conservadors professan los mateixos principis, diferenciantse únicament en la formalitat ab que 'ls conservadors compleixen las ofertas sense buscar ruidos.
¿Que no buscan ruidos los partidaris de procediments conservadors?
Vaja que las garrotadas del Passeig de Colón bé 'n teyan prou de soroll, en nom de Déu.
Van sentirse per tota Espanya.

Un periódich conservador diu qu' en Sagasta en sas excursions politicas sembla aquellas noyas casadoras que recorren totas las festas majors.
Partint del principi de que en Sagasta no té res de noya, y admetent que compareix á totas las festas majors, resulta una cosa.
Y es que balla sempre ab la més maca.
Y avuy la més maca es la senyoreta Popularitat.
La qual balla ab D. Práxedes, pera fer morir de rabia á D. Antón.

¿Quina situació la dels reformistas, ab tan anar y venir sense trobar may siti apropiat ahont detenirse!
L'un dia s'acostan als conservadors; l'endemá se 'n apartan. Avuy los alaban; demá 'ls atacan.
Rahó tenia aquell romerista que deya:
—Nos passa alló del borratxo del quento: estém al mitj del carrer, veyém donar voltas y més voltas á las casas y esperém á que passi la nostra pera ficarnos dintre.
Pero la casa de aquests calaveras de la politica no passa may. Per la rahó molt senzilla de que ja fa temps que va ensorrarse.

Diu un telégrama que las Azores, islas portuguesas, s'han proclamat independents, adoptant la forma republicana.
Comprenem que 'ls monárquichs de Portugal, ab aixó de las Azores comensin á estar assorats.
Proclamar Republicas y gratar tot es comensar.

Entre 'ls partidaris y 'ls enemichs de 'n Silvela hi ha una serracina de cent mil dimonis.
D. Antón no sab cóm fers' ho per tenirlos tranquils y evitar que 's barallin.
¿Vol lograr aquest propósit? Dimiteixi. Arreplegui l'os y tórnil al rebost.
Es l'única manera de que 'ls gossos se 'n vajan al jas y no mogan escándol.

Lo Pelayo, un barco nou que 'ns costa una cantitat exorbitant, al fer la proba de un dels canóns, ab un xich més se 'n va á pico.
Una de dos: ó 'ls canóns no son per tal barco, ó 'l barco no es per tals canóns.
Y encare una altra: ó 'ls que derrotan los diners de la nació de aquesta manera, no son dignes del sou que disfrutan, ni del cárrech que ocupan.

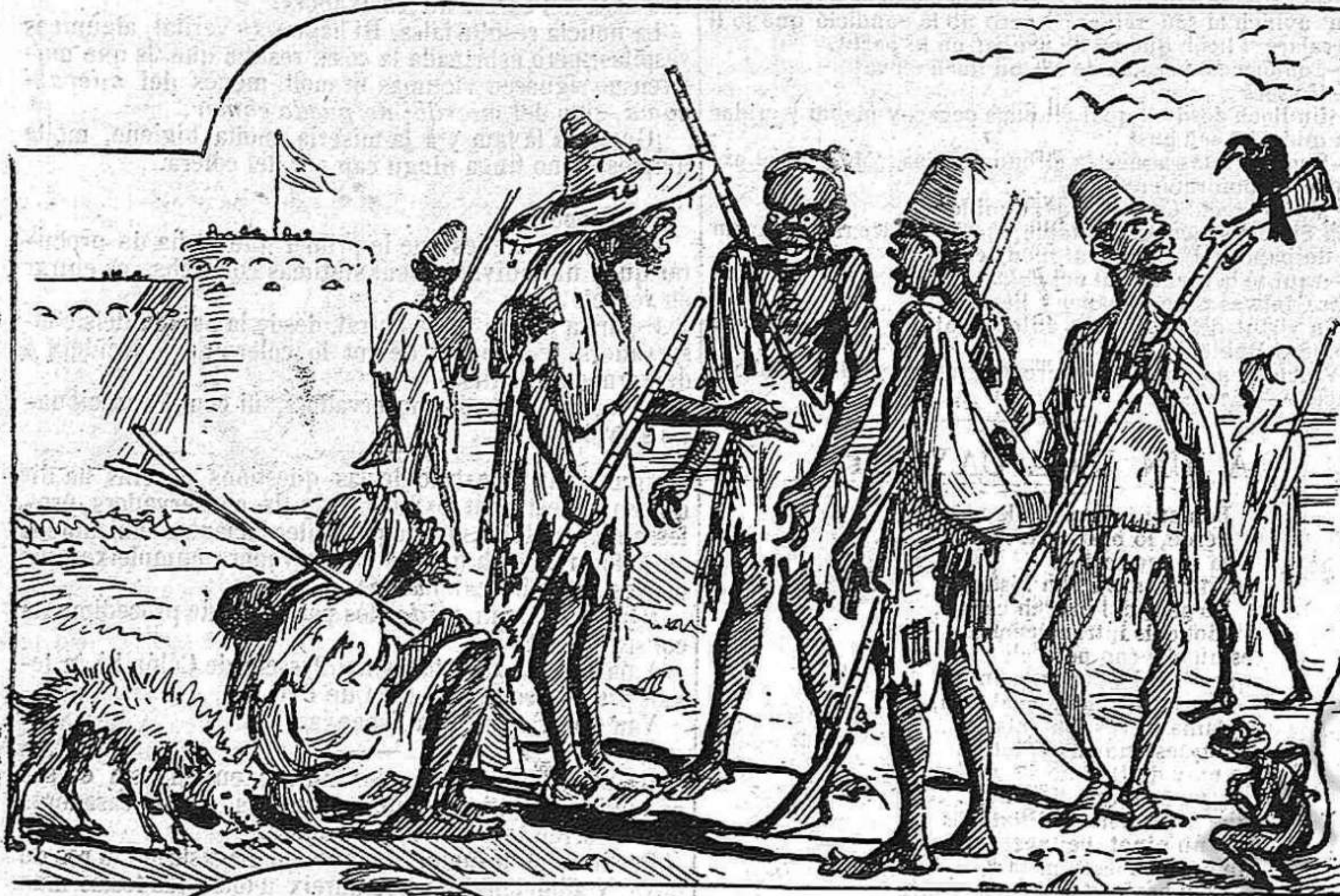
Ha resultat clarament qu' en Boulangier rebia diners dels imperialistas, dels orleanistas y de las corporacions religiosas... y n'hauria rebut del moro Muza, si 'l moro Muza n'hi hages ofert.
¿Quin desengany pèls que seguian á ulls cluchs al brav' general!
Lo prenián per un gran patriota y ha resultat un pinxo disposat á cobrar lo barato de totas las cosas.

En Romero y en Martos tenen lo propósit de formar un nou partit per arreplegar tots los elements que 's despreguin dels altres.
Permetinme batejarlo.
D'aquesta nova fracció composta tota de desetxos, podrá dirse 'n lo partit del carro de las escombrarias.

Fatalitat de 'n Cánovas.
—Yendo por el mundo—deya un castella—no encuentra más que silbas. Llega á Madrid, y quieras que no quieras ha de sucumbir á las imposiciones... de Silvela.
Ha cridat l'atenció recorrent tota la premsa d'Es-

COSAS D' ESPANYA.

TELÉGRAMAS.

La qüestió de Melilla.

¡Mirin lo Sultán dels moros
quin ausili 'ns ha donat...
Una tropa d' infelissos,
de lo més atrotinat.

¡Cóm treballa 'l govern per guanyar las eleccions!
Ja t'encés lo fogó y la cassola al foch.
Ja ha escorxat á la bestia; pero la bestia l' amaga
cautelosament de por de que no se li vegi.

Després nos la servirà y 'ls paladars democrátichs hau-
rán d' apreciar si es gat ó llebra.

¡Ay del Beco si intenta donarnos gat per llebra! ¡Prou
la cassola-s' estrellará en lo clatell de algú que jo co-
nech!

¿Saben aquell célebre Pare Mortara, que sent nen
arrebataren los jesuitas á sos pares hebreus, lo batejaren,
acabant per ferne un jesuitarro dels més tremendos?

Donchs una vespa l' ha picat, y á conseqüencia de la
picadura aqueixa, ha arribat á las portas de la mort.

En cambi la vespa va morir acte continuu.

¡Déixinse del veri jesuitich!

Sembla qu' en Romero Robledo se resigna á consti-
tuir la reserva del partit conservador, al objecte de cu-
brir la retaguardia.

¡Pobre home!
Volía ser cap de gall y no passará de qua de avestru.

Parodia de Calderón de la Barca:

«Cuentan de un Monstruo que un dia
tan pobre y misero estaba,
que sólo se sustentaba
de castañas que cogia.

—¿Habrá otro— entre si decia—
más pobre y triste que yo?—
Y cuando el rostro volvió
halló la respuesta, viendo,
que iba Romero cogiendo
las cáscaras que arrojó.»

A Beninar (Almería), mentres lo poble celebrava una
festa de moros y cristiáns, va derrumbarse un castell
que 'ls cristiáns ocupavan, resultant del fet tres ferits
graves y alguns més leves.

Més desgraciadas sigueren una imatge de la Verge y
un altre de sant Roch, patró del poble, que quedaren
fetas á micás.

Es alló que diu lo cantar:

Vinieron los sarracenos
y nos molieron á palos;
que Dios protege á los malos
cuando son más que los buenos.

A Cuba tot marxa bè:
d' atropellos n' hi ha la mar,
molts robos, crims á dotzenas
y... pare V. de contar.

panya la noticia del enterre de un gitano efectuat, á
Guádix, al qual assistiren sos parents, amichs y correlig-
ionaris en gitaneria, cantant, tocant diversos instru-
ments, ballant á cada punt y entrant á refrescar á totes
las tabernas del tránsito.

Y á pesar de tot, si 'ls gitanos son católichs y creuhen
en una vida millor que la nostra, son més lògichs mil
vegadas, que aquells que quan se 'ls mor' algu ploran y
's desesperan.

A lo menos los gitanos creuhen sincerament que 'l
seu payet ha millorat de posició, y ho celebran ab ale-
gria.

Madrid, 19.

Silvela y Fabié cremats,
duch Tetuán está que trina:
reyna entre 's conservadors
una armonía divina.

Paris, 19.

En Sagasta, pèl que sembla,
aquí se 'ns está engreixant:
los ayres de la república
diu que li proban bastant.

Londres, 19.

Lo públich excitadíssim,
govern comensa á bufar
veyent Portugal no 's deixa
ro... ('L parte' no está prou clar)

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Tar-la-ta-na.
2. MUDANSA.—Peca-Meca-Teca-Seca.
3. ROMBO.—

B
C A P
C U R I A
B A R B E R A
P I E R A
A R A
A

4. GEROGLÍFICH.—Ella llarga, jo petit, no fariam
bon partit.

Han enviat las 4 solucions los ciutadans Pau Alegre. An-
tón de la Mitra y P. M. B.; n' han enviat las 3 Un Usurer y
Pere Motxo: 2 P. Marcet, y 1 no més Cómich sense contrac-
ta, Salabrugas y Pere Sesquitta.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Joan Via, A. C. y Barretila, D. Fulano, Loiro, Chop y
Companyia, Trebis Lierdona y C., Un Campana, J. Estrada de S.
Bacalla Sech, F. Baixadas, Sabateret del Poble Sech, Noy de Montse-
rrat, V. Sacas, Lenam Lloch, M. Emulap, Un viatjer de San Culgat, y
Metje brut.—Lo que 'ns envia aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Manuel Grases, Rossendo Pons, Mr. Eugon y C., Gine
(a) Herú de casa, F. A. Misericorn, A. Bove de la Son, A. Tilop, Eu-
dalt Sala Carregats de cevas, J. Baguñá, R. G. (a) Llagosta, J. F. Ga-
vires, S. Maseras, Amadeo, Jaumet de Vilafranca, Felipet, F. Soler,
y Enrich Llum.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutada Joan Feliu: Los versos van bè.—J. Fabregas Casanovas:
Los de vosté no serveixen.—Un encatalanát: Envihi 'l dibuix fet á la
ploma y en qualsevol paper mentres siga fi. De lo que 'ns envia an-
ra un rombo.—Emili R. y P.: Los seus versos van tan coixos, que
haura de portarlos a ca 'n Clausolles.—Rengifo: Lo primer sonet nos
agrada més que 'l segon, que no esta tan ben rodonejat.—Pep Galin-
dayna: Es fluiet y estravagant: envihi un' altra cosa.—E. Sala: Lo
Sr. López destija véure: passi per la botiga.—Aguileta: Lo que 'ns
remet fluiexa bastant.—M. Gardó y Ferrer: Li agrahim l' avis: lo que
'ns remet es incorrecte y bastant adolzenat.—Dr. Tranquil: Lo qu'
envia 'ns sembla haverho llegit á algun altre puesto: tréguins de
duptes.—J. Alamaliv: La xarada va bè: per lo demés mirarem de
complaure'í.—Fernandez: Falta la solució.—A. Piera: Va bè.—J. San-
juan (Rosario de Santa Fé): Gracias mil, perquè trovantse tan lluny
se recorda encare de nosaltres.—P. P. T.: Mirarem de complaure'í;
pero com la poesia esta entre las que han de publicarse no seria mal
qu' enviés un' altra cosa. Lo que abunda no danya.—Japet de l' Or-
ge: Hi anirà algo. Envihi alguna cosa que 'ns estolvhi la feyna de
pullrho.—Rodolfo: L' espay no abunda tant que poguem complaure'í.
—Q. Riera: Va bastant bè.—Lluís Salvador: La primera va bè; l' al-
tra es massa verda.—J. Aladern: No podria favorirnos ab algun al-
tre treball que no sigüés tan llarch, ni tan trist?—Quim Artigayre:
L' articlet va bastant bè; pero 'n tenim de millors de vosté que an-
rán sortint.—Q. Borrell: Aprofitarem alguns cantars falsificats y
prou.—Marangy: L' idea esta millor que la forma.—Candor Salomé:
Acceptem un cantar; la poesia. Dupte y alguns esqueixos del Men-
hort.—A Camps y Cortés: Va bè.—L. C. Callicó: Quin ressentiment
vol que tinguem ab una persona com vosté, que quan envia algun tra-
ball no fa més que honrarlos? Anirém publicant lo que nos tenim en
cartera.—Eduart Novell: Gracias per l' envió.—Piripichio: Si no fos
tan llarga estaria molt millor.—Xavier Alemany: L' hi agrahim l' ar-
ticlet, qu' está conforme.—Ll. Milla: Los versos van bè.—Cap de
bou: L' articlet té cosetas; pero en general manseja: acceptem lo lo-
gogrifo, per més que 'n tenim tants, que no s' acabaran may.—Bris
de Ferro: Lo millor del articlet es lo títol: lo demés es bastant desba-
ratat.—J. Xaus: No 's cansi copiant; nosaltres volem originals y no
copias.—J. Puig Cassanyas: La poesia es llarguissima y fins florale-
ja. No podria enviar un' altra cosa del género que vosté cultivava ab
tan éxit?—Joan Vilasaca: Va molt bè: gracias.—J. Abril Virgili: La
carta es molt ordinaria: de lo demés lo que 'ns va millor es 'Quina
font' y l' últim fragment de Trossos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA CAMPANA DE GRACIA
publicará un número extraordinari
de 8 páginas.—Valdrá 10 céntims.

DISSAPTE, DIA 27

Text escullit y variat.—Ilustració
dels reputats artistes Apeles Mestres,
Manel Moliné y J. Lluís Pellicer.